

Biografije Laure i Eduarda Ortiz de Landazuri

Laura Busca Otaegui (koju su oni koji su je dobro poznavali zvali "Laurita") rođena je 3. studenog 1912. u Zumarragi, u baskijskoj regiji Španjolske. Eduardo Ortiz de Landazuri rođen je u Segoviji u Španjolskoj 31. listopada 1910.

20.06.2013.

Laura Busca Otaegui (koju su oni koji su je dobro poznavali zvali „Laurita“)

rođena je 3. studenog 1912. u Zumarragi, u baskijskoj regiji Španjolske. Godine 1935. diplomirala je farmakologiju na Središnjem sveučilištu u Madridu. Iste godine upoznala je svog budućeg supruga, Eduarda Ortiza de Landazurija. Nakon što su oboje proživjeli godine građanskog rata u Španjolskoj, vjenčali su se 17. lipnja 1941. u svetištu Gospe od Arantzazua. Njihov brak bio je plodan, sa sedmero djece.

Srdačna i razumljiva osoba, tražila je svetost usred svog svakodnevnog rada kao majka velike obitelji. Zatražila je prijem u Opus Dei 8. siječnja 1953. Slijedeći savjet svetog Josemarije Escriva, Laura i njezin suprug Eduardo nastojali su od svoje obitelji stvoriti „svijetli i veseli dom“. Njezin život obilježila je izvanredna predanost u brizi za supruga i djecu, te za mnoge druge ljude, crpeći snagu iz svoje duboke pobožnosti i ljubavi prema Bogu.

Od 50-ih godina nadalje patila je od bolnih leđa, koje je podnosila hrabro i radosno prihvaćajući Božju volju.

Dana 11. prosinca 1998. imala je radost biti prisutna u Pamploni na otvaranju biskupijskog Procesu o vrlinama svog supruga Eduarda, a ubrzo nakon toga dobila je priliku svjedočiti u Procesu. Nakon teške bolesti koju je nosila s izvanrednom kršćanskom snagom, umrla je u Pamploni, poznata po svetosti, 11. listopada 2000.

Nakon što je završio studij medicine, Eduardo Ortiz de Landazuri radio je u Kraljevskoj bolnici u Madridu. Godine 1935. otišao je u Njemačku na daljnji studij.

Godine 1940., nakon prekida Španjolskog građanskog rata, otišao je u Kliničku bolnicu u Madridu kako bi radio uz dr. Jimeneza Diaza, kojeg

je uvijek smatrao svojim učiteljem i majstorom medicine. Godine 1944. stekao je doktorat iz svoje specijalnosti.

U rujnu 1958. pridružio se Medicinskom fakultetu nedavno osnovanog Sveučilišta u Navarri. Ostatak svog radnog vijeka do dana umirovljenja provest će radeći tamo i u Sveučilišnoj bolnici.

Na početku Španjolskog građanskog rata njegov otac, profesionalni vojnik, bio je zatvoren u Madridu i osuđen na smrt. Eduardo je s majkom i sestrom proveo noć s ocem prije nego što se suočio sa strijeljačkim vodom 8. rujna 1936.

Kasnije, osvrćući se na te dane, rekao je da su to bili najteži dani u njegovom životu. Taj događaj ostavio je dubok trag na njegovoj duši i bio je početak duboke duhovne krize, početak njegovog unutarnjeg obraćenja Bogu.

Dana 17. lipnja 1941. oženio se Laurom Busca Otaegui. Upoznali su se 1935. u Kraljevskoj bolnici gdje je radila u ljekarni. Na kraju su imali sedmero djece. Nakon toga, supruga i djeca uvijek su bili na prvom mjestu u njegovom životu.

1. lipnja 1952. zatražio je prijem u Opus Dei. Njegov kontakt s Djelom značio je početak ozbiljne borbe za kontinuirano poboljšanje u njegovom kršćanskom životu slijedeći put koji je otvorio sveti život i učenja Osnivača, svetog Josemarije Escriva, osobe koju je jako zavolio.

Malo-pomalo, rastući u svijesti o svom božanskom sinovstvu, Eduardo je razvio jednostavnu i čvrstu pobožnost. Ljudi su ga uvijek smatrali spokojnim i vedrim, čak i kada su se suočavali s ozbiljnim poteškoćama ili u trenucima umora.

Radio je iznimno naporno. Njegov dan počinjao je vrlo rano, s

vremenom posvećenim osobnoj molitvi i svakodnevnoj misi, a obično je završavao u ranim jutarnjim satima sljedećeg dana.

Pokazao je veliku brigu za svoje kolege i asistente. Za svoje studente bio je učitelj i vodič ne samo u profesionalnim već i u osobnim stvarima. Bio je prijateljski nastrojen prema svima i trudio se uvijek biti dostupan. Ali istovremeno je bio zahtjevan i prema sebi i prema drugima jer je želio da se talenti koje su on i oni primili koriste za Božju slavu.

Pacijenti su ga smatrali pravim prijateljem, jer je obraćao pažnju na svaki aspekt njihovog života kako bi im pomogao da postignu i tjelesno i duhovno zdravlje.

U Opusu Dei naučio je vrijednost njegovanja jedinstva života. Shvatio je da briga za njegovu obitelj, njegov studij i rad, njegova interakcija s

prijateljima, kolegama i studentima trebaju biti duboko vođeni njegovom vjerom. U svakoj aktivnosti, obavljenoj pažljivo i s redom, pronalazio je način da se približi Bogu; to je bila žrtva njegovog života, pretvarajući ga u pravu kontemplativnu molitvu.

Umirovio se iz poučavanja 1983. godine kada je imao 73 godine, dok mu je nedugo nakon toga dijagnosticiran kancerogeni tumor. Prilikom operacije otkriveno je da je rak preopsežan da bi bio izlječiv.

Od samog početka bio je svjestan ozbiljnosti svoje bolesti i prihvatio ju je, sve se potpunije sjedinjujući s Kristovim patnjama na križu i prinoseći svoj život za Crkvu. U posljednje dvije godine života održavao je profesionalne kontakte, željan dovesti mnoge duše Bogu.

Dana 1. svibnja 1985. doveden je u Sveučilišnu kliniku u Pamploni, gdje

je i sam pružio nježnu profesionalnu skrb tolikim bolesnima. Tamo je umro u 9 sati ujutro 20. svibnja, moleći se riječima: „Gospodine, umnoži moju vjeru, umnoži moju nadu, umnoži moju ljubav, da moje srce bude slično tvom!“

Njegov ugled svetosti brzo se proširio nakon smrti, ugled koji su mnogi ljudi cijenili još za njegova života, i svakim danom sve više ljudi ga moli da posreduje za njih kod Boga.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/biografije-laure-i-eduarda-ortiz-de-landazuri/> (2.04.2026.)